

[...]

32.162/32.166/32.170/II/PF

[...]

Ter zitting van 6 juli 2000 heeft de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan drie klachten van Franstalige inwoners van randgemeenten (lijst van de klagers als bijlage) die van de Dienst Kijk- en Luistergeld – Vlaamse Gemeenschap, voor het jaar 2000, andermaal een betaalbiljet betreffende het kijk- en luistergeld hebben ontvangen dat in het Nederlands was gesteld.

Deze klagers hadden reeds gelijkaardige klachten ingediend tegen de betaalbiljetten betreffende dezelfde heffing in de loop van de voorgaande jaren; de VCT heeft zich daarover uitgesproken in haar adviezen 30.074 en volgende van 14 januari 1999, en 31.091/31.093 van 2 september 1999.

De VCT heeft geoordeeld dat betaalbiljetten betrekkingen zijn tussen een openbare dienst en particulieren en dat, volgens artikel 25, § 1, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waarnaar wordt verwezen door artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, de plaatselijke diensten van de randgemeenten voor hun betrekkingen met een particulier de door de betrokkene gebruikte taal gebruiken voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

Ingevolge de voornoemde adviezen van de VCT, was de taalaanhorigheid van de klagers de "Dienst Kijk- en Luistergeld" met zekerheid bekend. Deze dienst moest dus de regels volgen die van toepassing zijn in de randgemeenten.

Derhalve hadden de klagers het betaalbiljet voor het Kijk- en Luistergeld van het jaar 2000 in het Frans moeten ontvangen.

De VCT bevestigt haar vorige adviezen en adviseert bij drie stemmen van de Franse afdeling en drie stemmen en een onthouding van de Nederlandse afdeling, dat de klachten ontvankelijk en gegrond zijn.

De VCT oordeelt verder dat het in dit dossier niet nuttig is in te gaan op het verzoek van de klagers betreffende de toepassing van artikel 61, §7.